Ciprian Mitoceanu

O experienţă stranie

— Rahat!… Un munte de rahat…

Cum de i se întîmplase lui una ca asta? Şi de ce tocmai acum? De ce tocmai aici, în inima Rusiei? Nici măcar nu ştia cu exactitate unde se află. Undeva în Rusia, la dracu' cît era de mare Rusia asta…

Mai răsuci odată cheia în contact, dar motorul refuză să scoată vreun sunet dătător de speranţe. Ducă-se dracului!…

Coborî din maşină, înjurînd în surdină. În ţara asta te puteai aştepta la orice. Şi se lăsase şi frigul.

— Ce naiba fac acum?

Îşi lovi umerii cu palmele, încercînd să-şi pună sîngele în mişcare. Ce era de făcut? Depăşise ultimul sat cu mai bine de jumătate de oră în urmă, deci măcar treizeci de kilometri îl despărţeau de cea mai apropiată brumă de civilizaţie, şi nu avea nici o idee dacă înaintea sa se afla vreo localitate, măcar un amărît de cătun, unde să poată fi găzduit peste noapte, fie şi într-un şopron. Dacă nu reuşea să pornească motorul maşinii, nu putea fi vorba să-şi petreacă noaptea în habitaclul neîncălzit. La cît de circulate erau drumurile din Rusia, putea avea şanse să nu vadă nici măcar un far de maşină pînă dimineaţa. Căcăcioasă treabă…

Înjură din nou. Telefonul mobil era mort, nici măcar o urmă de semnal. Ce putea face?

Dintr-odată, sesiză cîteva luminiţe pe partea dreaptă a drumului. Lumini electrice, printre copaci… Minune! Îi veni să chiuie de bucurie. Alergă către lumini şi după doar cîţiva metri se trezi într-o parcare bine asfaltată, situată în faţa unei clădiri cu două niveluri, o mulţime de ferestre şi cîteva turnuleţe. Pe un panou puternic luminat se putea citi „Hotel", şi nu cu litere ruseşti. Dacă mai existau miracole, atunci ceea ce i se întîmpla intra, neîndoielnic, în această categoria. Un hotel pe marginea drumului, la doar cîţiva metri de locul în care motorul maşinii refuzase să mai funcţioneze. Poate că era mai mult decît un miracol.

Fredonînd încetişor, se grăbi către intrarea în hotel, marcată cu beculeţe strălucitoare. Parcă este ajunul Crăciunului, îşi spuse.

Apăsă clanţa masivă de bronz şi uşa se deschise cu un scîrţîit strident, acoperit însă repede de sunetul cristalin al unor

clopoţei situaţi chiar deasupra uşii. Se trezi într-o sală enormă, alungită, în capătul căreia se afla un birou masiv şi lung. Sala era scufundată în semiîntuneric, doar deasupra recepţiei străluceau cîteva luminiţe care dădeau întregii încăperi un aspect misterios. Un bărbat îmbrăcat în cămaşă albă şi vestă de un verde ţipător vegeta în spatele recepţiei.
— Bună ziua…
— Bună ziua. Bine aţi venit în hotelul nostru domnule. Vă rugăm, simţiţi-vă ca acasă…
O voce caldă, protocolară, în care nu se simţea nici cea mai vagă urmă de accent rusesc, în ciuda aspectului slav al interlocutorului, un bărbat destul de masiv, cu faţa roşie, părul şaten şi pomeţi proeminenţi. Arăta chiar bine, îşi spuse, chiar dacă „foarte rusesc”. Wesley Mayer era încîntat, dar şi surprins, totodată. Nu mai cunoscuse nici un rus care să vorbească engleza asemenea unui american născut pe malurile Potomacului. Chiar şi ambasadorul Moscovei la Washington avea un accent care-i trăda originea, în ciuda faptului că bietul om făcuse tot posibilul pentru a-şi îmbunătăţi exprimarea. Prin urmare, faptul că găsise, în acest colţ de lume pe cineva care să vorbească engleza americană cu atîta uşurinţă trebuia apreciat la adevărata valoare.
— Aveţi o cameră liberă?
— O cameră liberă? zîmbi recepţionerul. Este ziua dumneavoastră norocoasă, domnule. Mai avem o cameră liberă. O singură cameră liberă.
— Ce bine…
— Da, ce bine… Norocul ultimului venit, domnule. Următorul client nu va fi la fel de norocos ca dumneavoastră…
Da, trebuia să recunoască asta. Pe o vreme mohorîtă ca asta, extrem de friguroasă, noroc însemna posibilitatea de a-ţi petrece noaptea sub un acoperiş, într-un pat călduţ. Se născuse sub zodia norocului.
— Maşina mea s-a stricat chiar la intrarea în parcare. Nu ştiu ce are, motorul nu mai porneşte…
— Nu vă faceţi griji, putem chema un mecanic şi, pînă mîine dimineaţă, motorul o să toarcă asemenea unei pisici bine hrănite. Boris este unul dintre cei mai buni mecanici din Rusia, domnule.
— Mulţumesc, vă rămîn îndatorat.

— Nu face nimic, domnule.
— Acum, că am rezolvat problema cu maşina, aş dori să închiriez camera pînă mîine la prînz.
— Desigur, domnule. Numai că, în cazul acesta, avem o mică problemă. Aici, la „*Besplatnîi obed*”[1] [1], avem o regulă strictă în ceea ce priveşte închirierea camerelor.
— O regulă? Şi care ar fi aceea?
— Trebuie să eliberaţi camera înainte de răsăritul soarelui…
Wesley rămase cu gura căscată. Abia după un minut constată că îi revenise glasul.
— Cum adică?!… Păi… Nu se poate…
Aşa ceva încă nu mai pomenise. În nici un hotel de pe lumea asta nu i se mai puseseră asemenea condiţii. I se furase din bagaje în Turcia. Fusese brutalizat în Franţa. În Thailanda i se întîmplase să plătească pentru o săptămînă şi fusese evacuat după două zile pentru a face loc unui şmecher din fauna locală. Dar cel puţin, legal sau nu, închirierea unei camere dura pînă la amiază.
— Astea sînt regulile, domnule, vă place sau nu, regulile trebuie respectate. Dacă nu doriţi camera, nu este nici o problemă…
— Rahat!… scrîşni Wesley, trîntind cu pumnul în tejgheaua lungă.
— Ceva probleme, domnule?
— Nu, nu e nici o problemă…
Asta era, nu era cazul să facă scandal. Regulile erau reguli, dar, în Rusia, mai mult decît oriunde altundeva, regulile erau făcute pentru a fi încălcate.
— Închiriaţi camera?
Mai întreba? Cu maşina stricată şi în pană de soluţii, ce altă alternativă avea?
— Da…
— Numai pînă mîine dimineaţă, îl atenţionă recepţionerul, ridicînd un deget, ca pentru a sublinia importanţa spuselor sale.
— Fie numai şi pînă mîine dimineaţă…
„Asta numai dacă o să fiţi în stare să mă scoateţi din pat, ruşi nenorociţi…”
— Bagajele dumneavoastră, domnule…
Luat prin surprindere, Wesley tresări şi fu cît pe ce să dărîme un scaun înalt, de bar. Se aşteptase ca stîngăcia lui să declanşeze o

cascadă de rîsete, dar nu se întîmplă nimic. Nici măcar un zîmbet. Profesionişti adevăraţi…
Nou-venitul era un băiat înalt, brunet şi incredibil de slab. Wesley îşi recunoscu geanta de voiaj şi rucsacul, ultimul achiziţionat cu o zi înainte din Moscova.
— Hei, astea sînt ale mele!…
— Desigur domnule…
— Cum… Cum ai deschis portbagajul?
— Pentru Vasili nici o încuietoare nu are secrete, zîmbi recepţionerul. Vasili vă va conduce în cameră…
Năucit, Wesley aprobă, înclinînd din cap. Singurul lucru la care se putea gîndi era faptul că nici Vasili nu vorbea cu accent rusesc. Nu avea nici un fel de accent.
Recepţionerul deschise un registru cu coperte albastre. Cu gesturi calculate, scoase din buzunarul de la piept un stilou argintiu.
— Domnule Wesley Oliver Mayer, bine aţi venit la „*Besplatnîi obed*”…
Instinctiv, Wesley privi în jur.
— Staţi puţin… Nu v-am spus că mă cheamă şi Oliver…
De fapt, nu le spusese nici măcar că-l cheamă Wesley Mayer.
Recepţionerul zîmbi.
— Sînteţi un om cunoscut, domnule Mayer. Wesley Oliver Mayer, vînătorul de fantome, cine nu a auzit de dumneavoastră?
— Ei bine…
Dacă în America şi Canada se bucura de o oarecare notorietate, nu se aştepta să fie cunoscut şi în Rusia. Dar uite că se putea. Şi, la urma-urmei, poate că totul avea o explicaţie logică. Cineva care vorbea atît de bine limba engleză n-ar fi putut s-o înveţe numai cu dicţionarul şi ghidurile de o calitate îndoielnică ce se găseau în librăriile din Moscova. Probabil tipul urmărea la tv programe americane şi, da, putea spune că apăruse în cîteva emisiuni de televiziune.
— Ei bine, sînt încîntat să aflu că sînt atît de cunoscut…
— Plăcerea este de partea noastră, domnule…
Cei doi se înclinară, în semn de respect, ducîndu-şi palmele pe piept. Mai mult decît impresionant.
— Ei, nu sînt chiar un vînător de fantome. Mai degrabă spaima acestora. Acolo unde alţii au descoperit fantome, eu am descoperit şarlatani.

— Cum spuneţi dumneavoastră, zîmbi Vasili.
— Da, continuă jovial recepţionerul. Dar ne place să credem că sînteţi cel mai grozav vînător de fantome care a trecut oceanul şi sperăm să nu fiţi dezamăgit.
— Dezamăgit?!... În ce sens?!
— Păi... Hotelul este bîntuit, domnule...
Wesley îşi înăbuşi cu greu un hohot de rîs. În alte circumstanţe ar fi izbucnit în rîs fără nici un fel de rezerve, dar aceşti oameni păreau atît de inocenţi, atît de implicaţi în munca lor... În plus, faptul că-l recunoscuseră îl determina să le acorde un plus de respect.
— Fantome, fantome... Nu există aşa ceva, domnilor.
— Poate că da, îndrăzni Vasili, cu o expresie derutată pe chipul de adolescent. Fantome există peste tot în lumea asta, trebuie doar să ştii unde să cauţi. Poate că nu aţi căutat unde trebuie, domnule...
— Nu am căutat unde trebuie?! Mă îndoiesc... Fantomele şi fenomenele paranormale sînt specialitatea mea sau, degrabă, demascarea acestora.
— Nu se poate... spuseră cei doi, într-un glas.
— Ba se poate. Îmi pare rău că sînt silit să vă dezamăgesc, dar aşa stau lucrurile. Meseria mea este să vizitez locurile care au proasta reputaţie de a fi bîntuite şi să încerc să aflu dacă realitatea este pe măsura reputaţiei. Aşa îmi cîştig pîinea.
— Păi şi fantomele din hotel?
— Spuneţi că acest hotel este bîntuit?
— E cel mai bîntuit hotel din lume, domnule, îl asigură Vasili cu o seriozitate de-a dreptul comică.
— Cine v-a băgat în cap asta, băieţi?
Recepţionerul şi băiatul de la bagaje se priviră uimiţi unul pe altul, ca şi cum li s-ar fi relevat un adevăr cît se poate de evident, dar pe care ei nu-l luaseră în seamă.
— Nimeni, domnule, răspunse recepţionerul. Hotelul este bîntuit, trebuie să vă convingeţi şi singur de asta.
— O să mă conving, fără îndoială, deşi „Besplatnîi obed” nu intra în planurile mele. Astăzi trebuia să mă ocup de un hotel de la Sankt Petersburg, dar m-am rătăcit pe drum şi, ca şi cum nu ar fi fost suficient, mi s-a stricat şi maşina. Bine măcar că am reuşit să găsesc deschis aici şi o cameră liberă.

— E foarte bine, domnule. Cu frigul de afară puteaţi să vă alegeţi cu o răceală zdravănă, îşi exprimă îngrijorarea Vasili.
— Şi unde mai puneţi că s-ar putea să înceapă să şi plouă, adăugă recepţionerul, aprinzîndu-şi o ţigară.
Wesley urmări cum fumul albăstrui se ridică spre tavan. Era de-a dreptul scandalos cum nişte oameni care dovedeau astfel de abilităţi lingvistice, deci indivizi despre care se putea presupune că dispun de o cultură generală solidă, se încăpăţînau să creadă în prostiile astea cu fantome.
— Ei bine, tot trebuia să ajung la un hotel bîntuit, de ce să nu mă ocup de acesta? Bine, la Sankt Petersburg este vorba de o chestie publicitară, deşi, se pare, după ce voi trece eu pe acolo, afacerile celor care deţin hotelul vor avea de suferit.
— Sînteţi foarte încrezător, domnule.
— De ce să nu fiu? În ultimii trei ani, ierarhia celor mai bîntuite locuri a fost dramatic modificată din cauza mea. Am reuşit să demonstrez că, cel puţin în două cazuri, faima de loc bîntuit se baza pe utilizarea recuzitei şarlatanilor care se dau medii şi pretind că pot chema sufletele răposaţilor.
— Aţi descoperit escroci în locul fantomelor?!…
Recepţionerul era cît se poate de scandalizat. Ochii aproape că îi ieşiseră din cap de iritare iar faţa i se înroşise zdravăn, ca după o beţie cumplită.
— O mulţime. Peste tot, în spatele poveştilor cu fantome, se ascunde un escroc care profită de naivitatea semenilor.
— De ce ar face cineva aşa ceva? se interesă Vasili, inocent.
— Cum de ce? Din cauza modei…
— Din cauza modei?!… Nu înţeleg?
— În ziua de azi, cînd cuceririle ştiinţifice ating culmi la care nici măcar nu se visa acum douăzeci de ani, cînd informaţia circulă cu o viteză fantastică şi transformările sociale sînt mai dramatice decît a putut aprecia şi cel mai pesimist cititor în stele, oamenii simt nevoia, mai mult ca niciodată, de miracole.
— Miracole, domnule?
— Miracole, minuni, ceva pe care se poate pune ştampila cu „supranatural”… Oamenii îşi doresc să fie martori la lucruri ieşite din comun, la fenomene pe care mintea lor să nu le poată cuprinde în totalitate şi, mai ales, în faţa cărora şi ştiinţa, cu toţi paşii pe care i-a făcut în anii din urmă, să ridice din umeri a

neputinţă. Asta îşi doresc oamenii… Minuni, minuni pe care tehnica să nu le poată explica sau reproduce.
— Oamenii cred că fantomele sînt minuni?
— Nu neapărat, mai degrabă un fenomen miraculos. Ceva ce nu pot atinge şi nu pot explica. Destul cît să le dea idei escrocilor. Un individ abil poate face bani din orice, iar fantomele şi poveştile legate de spirite sînt o adevărată mină de aur.
— Vreţi să spuneţi că nu există deloc fantome? Dar Turnul Londrei?
Băiatul cu bagajele arăta ca şi cum ar fi fost gata să se înece. Ce era cu el de se iritase aşa?
— Da, într-o vreme Turnul Londrei figura în fruntea listei cu cele mai bîntuite locuri din lume. Acum au apărut altele, mai bine „populate”.
— Dar e bîntuit sau nu?
— Din păcate, mi-a fost interzis accesul în Turnul Londrei, deşi am insistat să merg acolo atît de mult cît poate să o facă un om decent. Iar asta ar trebui să spună multe, nu? Dacă locul ar fi fost cu adevărat bîntuit, atunci nu ar fi fost cazul să se împiedice accesul unui sceptic ca mine. Poate că fantomele ar fi refuzat să mi se arate, treaba lor, unii ar fi putut spune că scepticismul meu este de vină. Dar dacă aş fi descoperit dovezile unei escrocherii, atunci mă tem că Turnul Londrei ar fi fost pus în situaţia de a trage obloanele. Două hoteluri cu prost renume au trebuit s-o facă, după o vizită de-a mea. De atunci, cei implicaţi în afaceri cu fantome fac crize de nervi cînd aud de mine şi, trebuie să recunosc, invitaţia pe care mi-a făcut-o proprietarul (sau proprietarii) hotelului de la Sankt Petersburg a fost cea mai mare surpriză din viaţa mea. Individul fie este un escroc foarte abil, fie îi lipseşte o doagă. O să aflu mîine cum stau lucrurile…
— Sau hotelul este, într-adevăr, bîntuit, iată o a treia variantă, chicoti Vasili, fericit.
— Mă tem că nu…
— Domule Mayer, se pare că v-am răpit cam mult din timpul dumneavoastră… Vasili, condu-l pe domnul Mayer în camera lui. Apropo, trebuie să semnaţi în registru, domnule Mayer…
— Da, desigur…
Wesley semnă apăsat, remarcînd, în trecere, că numele lui era primul pe pagină.

— Gata… rînji recepţionerul, satisfăcut, înmînîndu-i o cheie masivă, din metal galben, prinsă de un breloc cărămiziu. Peste jumătate de oră puteţi coborî în restaurant şi, nu uitaţi, mîine dimineaţă trebuie să eliberaţi camera înainte de răsăritul soarelui…
Drăcia dracului, nu alta… Crezuse că, după dovezile de respect pe care i le oferiseră, or să facă o excepţie pentru el, să-l lase să doarmă măcar pînă la zece. Poate că putea rezolva, cu un bacşiş consistent, dar pentru asta trebuia să rămînă între patru ochi cu recepţionerul.
Vasili, cu silueta lui de adolescent prost hrănit, se avîntă pe scări, cu bagajele în mîini. Îl urmă, pradă unor sentimente contradictorii. Ceva, ceva nedefinit, suna ca o alarmă de incendiu în subconştientul lui. O alarmă care mai sunase, pe care o cunoştea şi, mai ales, nu sunase niciodată aiurea. Încă îşi mai amintea de accidentul de maşină. Sau de cutremurul din Japonia, în urma căruia zăcuse în spital mai bine de jumătate de an. Numai asta îi lipsea…
Urcară o scară îngustă, cu trepte care scîrţîiau sub tălpi. La etaj, cotiră într-un coridor îngust, cu pereţi vopsiţi în galben. Coridorul era luminat din belşug de aplice care imitau torţe, fixate pe pereţi.
Opriră în faţa unei uşi masive, maronii. Într-un mic medalion erau fixate cifrele care alcătuiau numărul camerei.
— Vă deranjează numărul „13”? întrebă Vasili lăsînd bagajele pe podea pentru a descuia camera. Sper că nu sînteţi superstiţios, deoarece altă cameră nu mai avem…
— Nu, nu mă deranjează deloc…
— E adevărat că acolo, în America, este o adevărată isterie cauzată de numărul 13? Adică, vreau să spun, la voi apartamentele nu se numerotează cu 13, la hotel lipseşte etajul 13, fiind înlocuit cu 12 bis sau 14 bis…
— Da, în mare, cam aşa stau lucrurile, dar din ce în ce mai mulţi americani încep să considere nebunia asta cu numărul 13 ca fiind răsuflată. Superstiţiile nu mai sînt la modă, Vasili.
Vasili reuşi să descuie broasca. Ridică bagajele şi împinse uşa cu piciorul. Wesley îl urmă, nereuşind să scape de senzaţia că ceva în neregulă urma să se întîmple. Poate că ceva foarte grav; nu credea în fantome, spectre şi alte prostii de-astea, dar avea

încredere în propriile sale instincte. Era ceva în neregulă cu camera asta?
Tînărul rus acţionă întrerupătorul electric aflat chiar lîngă uşă.
— Camera dumneavoastră, domnule… Camera 13…
— Mulţumesc…
Vasili refuză politicos bancnota de cinci dolari şi se retrase cu spatele, închizînd uşa în urma lui.
Rămas singur, Wesley începu să examineze încăperea, încercînd să ghicească ce anume părea a fi în neregulă în această cameră. Nu numărul afişat pe uşă îl neliniştea, făcea parte din acea categorie a americanilor care nu simţeau nici un fel de repulsie pentru această asociere nefastă între cifrele 1 şi 3. De fapt, considera că numărul 13 era cel care aducea picătura de noroc în viaţa sa. Camera 13 era preferata lui, în toate hotelurile care aveau reputaţia de a fi bîntuite se cazase în camera 13, considerată cea mai bîntuită dintre toate. O aiureală…
O cameră dreptunghiulară, cu două ferestre mari, acoperite parţial de draperii de catifea stacojie. Un pat mare, cu baldachin, ceea ce-i dădea un aer nobiliar, două fotolii roşii, o măsuţă pe care se afla o carafă cu apă şi un dulap masiv, în trei uşi. Mobilierul standard dintr-o cameră de hotel fără pretenţii prea mari, cunoscuse cu sutele în călătoriile sale, dar aici era o altă atmosferă. Era ceva în aer care-l făcea să simtă un disconfort evident. Poate că era din pricina oboselii, poate din cauza primejdiei pe care o întrevedea instinctul de conservare…
Deschise dulapul şi-şi îndesă geanta şi rucsacul pe raftul de sus.
— Obositoare zi…, îşi spuse.
Simţea nevoia să tragă măcar un fum, dar uitase să întrebe la recepţie dacă în cameră fumatul era permis. Deocamdată nu vedea nicăieri afişat vreun avertisment în acest sens, dar nici nu era frumos să tragă singur concluziile. O să întrebe atunci cînd va lua masa, mai putea răbda cîteva minute fără nicotină.
Un foşnet uşor îl făcu să se răsucească. Ce naiba?!…
Parcă se auzise din spatele draperiilor… Sau poate că de vină erau nervii încordaţi şi oboseala. În nici un caz nu puteau fi de vină fantomele despre care recepţionerul îl asigurase că populează întreg hotelul.
— Nu există fantome, se pomeni spunînd singur, asemenea unui băieţel speriat care dorea să se convingă că nu există omul negru. Am demonstrat-o de atîtea ori, băga-mi-aş…

Deschise din nou dulapul şi îşi luă o cămaşă din geantă. După o zi de alergătură, probabil cămaşa de pe el puţea groaznic. Trebuia să se şi spele, dar deocamdată nu ştia unde este baia. Dacă putea găsi ceva care să-l nemulţumească la Camera 13 era faptul că nu avea baie. Probabil baia era undeva, la capătul holului. Ei, pînă la urmă era destul de bine şi aşa, era bine chiar dacă la robinete avea să găsească numai apă rece.
Îşi scoase şi prosopul, pentru orice eventualitate. Camera arăta destul de bine, cunoscuse hoteluri în care condiţiile de cazare erau cu mult mai rele, dar dacă baia era comună nu avea de gînd să se şteargă cu acelaşi prosop pe care îl foloseau restul clienţilor hotelului.
Cu prosopul în jurul gîtului ieşi din cameră şi încuie uşa în urma lui. O tînără cameristă trecea prin faţa camerei cu un maldăr de cearşafuri. Blondă, drăguţă şi foarte zîmbitoare.
— Domnişoară…
Se opri, jenat. Probabil că fata nu ştia decît limba rusă şi deja se şi vedea implicat într-o discuţie în care mai importante decît cuvintele erau gesturile.
— Da, domnule. Vă pot ajuta cu ceva?
Fata vorbea engleza şi, evident, fără accent. Trebuia să scrie un articol pe chestia asta.
— Baia…
— Dar aveţi baie în cameră, domnule.
— Stau la camera 13 şi, sincer să fiu, nu am văzut nici o baie pe acolo.
— Ba da, domnule, baia este în cameră…
Chiar aşa de tîmpit era? Nu mai spuse nimic. Începu să-şi descuie uşa, sub privirea amuzată a tinerei.
Aprinse lumina şi… Da, ce dracu' era în capul lui? Da, uite-o, o uşă în peretele din stînga. Imposibil să nu o fi observat pînă atunci şi totuşi, uşa era chiar în faţa lui, deşi, cu un minut mai înainte, ar fi putut jura că nu existase nici o uşă care să ducă la baie.
Se întoarse să-i mulţumească tinerei, dar aceasta deja dispăruse.
Baie în cameră… Un lux la care nu visase cu doar un minut în urmă. Şi, totuşi, uşa asta nu existase mai înainte.

Intră în baie. O încăpere micuţă, placată cu gresie şi faianţă verde. Cabină de duş, la aşa ceva chiar nu se aşteptase. Apă caldă, deja era un răsfăţat.
Un duş scurt şi se simţea ca nou.
Proaspăt spălat, cu cămaşa şi lenjeria schimbată, era gata să coboare la masă.
Străbătu holul pustiu şi coborî scările care, ciudat, nu mai scîrţîiau. Chiar insistă, călcînd de cîteva ori pe primele trei trepte, cele care scîrţîiseră mai strident atunci cînd le urcase. Nici măcar un scîrţîit anemic.
La recepţie, bărbatul solid şi şaten îl aştepta zîmbind. Alături de el, la fel de bine dispus, se relaxa Vasili.
— Cum vi se pare hotelul nostru, domnule Mayer? îl întrebă recepţionerul.
— Pînă acum îl găsesc mai mult decît agreabil.
— Tradiţionala ospitalitate rusească, domnule Mayer.
Fu cît pe ce să-i trîntească o replică gen „dacă aş întîlni peste tot această ospitalitate aş părăsi bucuros America pentru Rusia” dar se opri la timp. Nu era cazul să jignească sentimentul patriotic al acestor oameni de treabă, care recunoscuseră în clientul nimerit întîmplător în hotelul lor o adevărată celebritate americană.
— Restaurantul nostru vă aşteaptă. Condu-l, te rog, Vasili…
O uşă dublă despărţea restaurantul de holul imens în care se afla recepţia. Wesley păşi într-o altă lume. O sală puternic luminată, cu pereţi bogat decoraţi cu picturi şi tapiţerii care, probabil, valorau o avere în ochii cunoscătorilor. Torţe înfipte în suporturi de fier forjat pîlpîiau de-a lungul pereţilor. Din loc în loc, amplasate în nişe speciale, erau statui de marmură neagră.
Peste tot, unde-şi întorcea ochii, descoperea noi dovezi de rafinament şi simţ estetic, dar Wesley se simţea intrigat din altă cauză. În tot restaurantul se găseau doar cîteva mese şi, deşi erau impecabil aranjate, nicăieri nu se vedea nici un client, în ciuda faptului că recepţionerul îl asigurase că hotelul era ocupat la capacitate maximă.
— Poate că e prea devreme pentru masă, i se adresă lui Vasili, care-l urma îndeaproape, ca un cîine credincios.
— Nu, nu e nici un fel de problemă, domnule. La noi, restaurantul este deschis la orice oră.

Wesley rezistă impulsului de a-i aduce aminte că ceva mai devreme i se atrăsese cu discreţie atenţia că restaurantul era disponibil după o jumătate de oră. După o seară atît de chinuitoare, simţea nevoie să se delecteze cu specialităţi ruseşti. Sau măcar cu ceva de mîncare…
Politicos, Vasili îi făcu loc la prima masă. Un chelner corpolent, ca un luptător de sumo, îşi făcu apariţia. Wesley remarcă faptul că, în ciuda staturii colosale, individul avea o graţie deosebită în mişcări, o graţie specifică mai degrabă balerinelor.
— Cu ce vă putem servi?
Nici măcar nu-l mai miră fluenţa limbajului şi lipsa de accent. Ceva era în neregulă în hotelul ăsta, şi în mod clar nu era vorba despre blestematele de fantome despre care îi povestise recepţionerul.
— Ăăă… Păi nu aveţi un meniu? Adică, doar nu pot cere tot ceea ce doresc?
— Ba da, domnule, la noi, la „Besplatnîi obed” puteţi comanda tot ceea ce vă cere inima. Bucătăria noastră este foarte bine aprovizionată.
— Aşa ceva nu mi-a mai fost dat să păţesc niciodată… spuse Wesley pentru sine.
— Poftim?!…
— Păi pot cere chiar orice?
— Cum spuneam, puteţi comanda orice. Chiar orice. Garantat!
Privi în ochii chelnerului, încercînd să surprindă în ei un dram de nebunie sau măcar puţină ironie. Nici o şansă. Omul era cît se poate de serios şi, după cîte putea aprecia, întreg la minte.
— Nu mi s-a mai întîmplat aşa ceva în nici un hotel.
— Ce anume?
— Să mi se garanteze că pot primi orice vreau.
— Hotelul nostru este un hotel aparte. Este un hotel bîntuit domnule, prin urmare…
— Păi aici nu era deloc vorba dacă e bîntuit sau nu afurisitul ăsta de hotel, rosti Wesley apăsat, simţind că-şi pierde răbdarea. Aici este vorba despre meniu, la naiba!
— Ceva probleme?!…
Wesley recunoscu vocea recepţionerului. Acesta se strecurase pe nesimţite şi probabil asistase la o mare parte din discuţie.

— Nu… Nici un fel de probleme, oftă masivul chelner. Dar domnul Mayer nu înţelege că la restaurantul nostru poate primi orice îşi doreşte.
— Aş, zîmbi recepţionerul, ca şi cum ar fi fost vorba de un neajuns minor. Va primi tot ceea ce îşi doreşte… Puteţi comanda, domnule…
Wesley zîmbi veninos. Ar fi putut să-i ridiculizeze şi să le ceară cele mai exotice feluri de mîncare, genul de delicatese care se vindeau cu sute de dolari porţia. Dar era o investiţie destul de riscantă. Dacă, într-adevăr — din întîmplare, desigur — astfel de delicatese existau în bucătăria restaurantului, probabil va fi nevoit să le şi cumpere, avea şi el un dram de mîndrie şi n-ar fi fost deloc bărbăteşte să ceară ceva şi apoi să se retragă după aflarea preţului. Şi banii pe care-i avea în buzunar nu-i permiteau prea multe.
Ceru, prin urmare, meniul casei, indiferent care o fi fost acela. Cu o oră în urmă ar fi fost în stare să omoare pe cineva numai pentru un pat sub un acoperiş. Indiferent care era specialitatea casei, se simţea în stare să-i facă faţă.
Chelnerul se puse în mişcare. Recepţionerul, discret, supraveghea desfăşurarea activităţii. Abia după ce uriaşul aduse o sticlă de vin roşu, recepţionerul renunţă la rolul său de supraveghetor şi socoti că este de datoria lui să facă unele precizări:
— Martinborough Vineyard Pinot Noir…
— Poftim?!…
— Vinul.
— A, da…
— Primul Pinot Noir din Noua Zeelandă care a ieşit constant în evidenţă. Vă pricepeţi la vinuri, domnule Mayer?
— Nu, trebuie să recunosc că nu… Specialitatea mea sînt fantomele. Sau şarlatanii…
Cu mişcări experte, recepţionerul smulse capacul din gîtul sticlei şi începu să toarne vinul rubiniu în paharul de cristal de pe masă.
— Din partea casei…
— Mulţumesc, nu trebuia…
Nu ştia prea mare lucru despre vinuri, dar auzise că unele puteau costa sume astronomice.
— Povestiţi-mi despre munca dumneavoastră, domnule Mayer…

Era obişnuit să fie întrebat despre munca lui. Era obişnuit să vorbească despre munca lui, doar atît cît să nu trădeze anumite „secrete ale meseriei”. Demascarea pungaşilor şi a fantomelor lor false era o muncă din ce în ce mai dificilă, date fiind noile cuceriri ale tehnicii. Imagini tridimensionale, proiectoare de dimensiunea unui purice ceva mai gras, tot felul de mecanisme de produs zgomote… Cel mai bine era ca „inamicul” să ştie cît mai puţine. Să fie ţinut în ignoranţă, astfel încît să nu poată nici măcar bănui posibilităţile arsenalului demascatorilor.
Însă nu era obişnuit să fie luat astfel la întrebări de către angajaţii hotelurilor în care obişnuia să se odihnească peste noapte.
Şi… De ce nu?
— Munca mea?!… Nu-i o meserie ca oricare alta…
— Nici o meserie nu seamănă cu alta; fiecare are specificul ei, comentă recepţionerul. Îmi permiteţi?
Înainte ca Wesley să spună ceva, recepţionerul îşi trase un scaun şi se aşeză. Îşi turnă şi el un pahar de vin.
— Noroc!
— Noroc!
Ciocniră. Recepţionerul dădu paharul pe gît, în cel mai rusesc stil cu putinţă.
Da, era un vin deosebit. Şi reconfortant…
— Vînaţi de mult timp fantome, domnule Mayer?
— Nu fantome, sînt vînător de şarlatani. Şarlatanii cu fantome.
— Scuze, am încurcat puţin lucrurile, se mai întîmplă… De multă vreme demascaţi şarlatani?
— Păi… Dacă este să mă raportez la primul caz… De la vîrsta de zece ani. Da, atunci am reuşit să-i demonstrez mătuşii mele că tot ceea ce se petrecea în casa ei era o farsă pusă la cale de fiica ei vitregă, care dorea să pună mîna pe moştenirea unchiului Evan. A fost o întreagă aventură atunci (Wesley zîmbi, aducîndu-şi aminte de acele clipe, poate cele mai fericite din viaţa sa). Cînd mătuşa a realizat că unchiul Evan nu se întorsese din morţi să-i bîntuie nopţile, ci-şi dormea liniştit somnul de veci în cavoul familiei din cimitirul Albertville, a fost atît de bucuroasă încît mi-a cumpărat o bicicletă, cea pe care am pus ochii cînd am intrat în magazin. Nici părinţii mei nu se grăbiseră vreodată să-mi achiziţioneze vreo jucărie doar pentru că spusesem că o doresc.

— Mda, plescăi recepţionerul. Şi fiica vitregă?
— A trebuit să accepte clauzele testamentului unchiului Evan. Nu mai ştiu ce s-a întîmplat cu ea; în orice caz, a plecat din oraş.
— Interesant… Şi, altceva, despre fantome?
Wesley nu se mai obosi să-i atragă atenţia că el nu era vînător de fantome, ci de şarlatani. Diferenţă de la cer la pămînt. Da, şi avea atîtea de spus…
— Altceva?!… Aş putea să stau aici pînă dimineaţă, să tot povestesc despre şarlatani şi fantomele lor.
— Chiar nu vă interesează fantomele din hotelul nostru?
— Nu există nici un fel de fantome, sînt în stare să garantez…
— Dar bătăile din pereţi, foşnetele ciudate? Dar uşile care se închid şi se deschid fără să le atingă nimeni? Vocile şi curenţii de aer?
— La astea aş mai putea adăuga încă o mie de pretinse manifestări ale fantomelor…
— Nu mai spuneţi…
— Chiar aşa…
Şi, deşi „secretele meseriei” trebuiau păstrate — şarlatanii ar fi dat bani buni să afle care erau metodele prin care le erau deconspirate propriile metode — începu să vorbească fără rezerve despre arsenalul din dotarea unui escroc specializat în fantome.
Recepţionerul se trase mai aproape, sorbindu-i cuvintele. Apoi veni şi Vasili, cu mutra lui imberbă, şi chelnerul cel uriaş, cu un platou pe care era un berbec rumenit.
— Din partea casei, zîmbi recepţionerul.
Şi berbecul era din partea casei?!… Se putea considera mai mult decît un răsfăţat.
Sîrme, fire invizibile, difuzoare abil încastrate în pereţi sau chiar în clanţa uşilor, Instalaţii holografice de mii de dolari, complici şi ectoplasme abil falsificate. Un scamator ar fi avut mult de învăţat de la escrocii fantomelor…
Încetul cu încetul se adunară şi alţi curioşi. Camerista, cu aerul ei naiv, încă o fată tînără, înarmată cu nişte perii de praf. Încă doi băieţi înalţi, în veste cenuşii şi cu chipurile palide. Treptat, se strînseră în jurul lui. Niciodată nu-şi închipuise că relatarea demascării unui escroc poate fi atît de captivantă.
Instalaţii electrice, rezervoare de aer abil mascate, roiuri de muşte narcotizate şi ascunse sub duşumele pentru a fi eliberate

exact la momentul potrivit… Cele mai incredibile şi mai scîrboase combinaţii de substanţe pentru a impresiona naivii cu duhori venite din altă lume, cică…
Curioşi mai erau indivizii ăştia… Şi ce bună era friptura de berbec. Poate şi faptul că nu trebuia să o plătească îi dădea savoarea deosebită. Oricum, o să ceară reţeta pentru a-şi îmbogăţi arsenalul gastronomic. Cînd treci drept un burlac convins, trebuie să ai şi unele deprinderi folositoare în bucătărie, altfel rişti să-ţi distrugi stomacul din cauza conservelor încălzite în cuptorul cu microunde.
Complici aleşi dintre cetăţenii respectabili, genul de oameni pe care nimeni nu i-ar fi bănuit vreodată că pot cădea la învoială cu escrocii. Cercetători şi jurnalişti corupţi, gata să facă orice pentru bani, chiar şi să susţină că văzuseră fantome. Actori rataţi şi indivizi cu minţile pe jumătate rătăcite…
Alte sticle de vin, toate din partea casei. Toasturi însufleţite alături de angajaţii hotelului. O companie de-a dreptul adorabilă. Se simţea ca în sînul unei adevărate familii. O familie numeroasă, tăcută atunci cînd trebuia să asculte şi plină de energie şi entuziasm atunci cînd trebuia să golească paharele şi să închine în cinstea oaspetelui care le făcuse onoarea de a le păşi pragul.
„Numai de nu le-ar trece prin cap să-mi treacă în nota de plată toate sticlele de vin golite în seara asta” îşi spuse, cuprins de o uşoară îngrijorare.
Orele treceau pe negîndite. Întrebări şi răspunsuri, explicaţii suplimentare. Păcat că nu dispunea de uneltele necesare pentru o demonstraţie de „spiritism”. Nicicînd nu mai întîlnise un auditoriu aşa de atent, aşa de implicat.
— …nimeni, repet, nimeni nu este în stare să pună la cale escrocheria perfectă, mai ales cînd este vorba de fantome. Mereu există cîte o scăpare, cîte o neglijenţă. Trebuie doar să o găseşti…
— Hei!…
Ţipătul neaşteptat şi ascuţit îl făcu să tresară. Ce naiba se întîmpla?
Între uşile întredeschise, Vasili se agita, rotindu-şi neîncetat braţele lungi şi subţiri.
Toate privirile se întoarseră către băiatul cu bagajele, care părea foarte speriat.

— Răsare soarele, urlă Vasili. Răsare soarele!…
Brusc, toată lumea se puse în mişcare. Scena deveni chiar foarte agitată. După părerea lui Wesley.
— Răsare soarele, răsare soarele…
Ce era cu toată agitaţia asta? În fond, nu era mare lucru, răsărea soarele, aşa se întîmpla în fiecare dimineaţă, senină sau nu.
— Răsare soarele!…
Mîini febrile îl împinseră către ieşire. Unele erau fierbinţi, le putea simţi prin cămaşă, ca nişte sticle de apă caldă, altele erau de-a dreptul tentacule reci şi lipicioase.
Începură să-l împingă către uşă, în ciuda faptului că încercă să se opună. Ce era mascarada asta? Ce naiba îi apucase pe toţi? Cu cîteva clipe mai înainte stătea la masă cu ei, bînd vinuri rare din pahare de lux, ca şi cum ar fi fost prieteni de o viaţă întreagă, iar acum se grăbeau să-i facă… Să-i facă ce? Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce i se putea întîmpla în clipele următoare. Nu erau brutali dar, chiar şi aşa, ceva din felul lor de a se purta era de-a dreptul înfricoşător. Ceva din felul în care-l atingeau. Şi mîinile acelea, ori prea reci, ori prea fierbinţi…
Staţi, ce dracu'… ar fi vrut să le strige, dar cuvintele îi mureau în gît. În schimb, toţi ceilalţi vorbeau. Nu vorbeau, propriu-zis, ci repetau ca o litanie ciudată.
— Răsare soarele… Răsare soarele…
Buimăcit, se trezi în faţa uşii de la intrare, mai mult dus pe sus. Bagajele…
Bagajele erau lîngă el.
— La revedere, domnule Wesley Mayer, rosti apăsat recepţionerul. Îi făcu semn cu mîna lui mare şi jovială, apoi închise uşa. În spatele lui, Wesley abia apucă să mai vadă chipul angelic al cameristei. Fata zîmbea. Un zîmbet straniu, ca din altă lume.
Zgomotul uşii trîntite îl făcu să tresară şi, dintr-odată, îşi dădu seama cît îi era de frig. În sala restaurantului fusese bine, o temperatură acceptabilă, îndulcită de sticlele de vin, aduse din cele mai exotice colţuri ale lumii, însă afară, pe treptele de mozaic, frigul îl asaltă cu putere din toate părţile.
— Hei!… Hei… Nu este deloc amuzant…
Chiar nu era deloc amuzant, indiferent din ce unghi ar fi privit situaţia. OK, îl avertizaseră că trebuia să părăsească hotelul

înainte de răsăritul soarelui, dar după cina şi băuturile oferite din partea casei, după toate discuţiile alea legate de şarlatani şi escrocheriile lor cu fantome şi spirite, crezuse că poate se vor îmbuna.
Era ceva ciudat în afacerea asta, dar, cu toată uluiala care-l copleşise, nu simţea nevoia să descopere ce anume. Şi, în ciuda frigului care îi pătrunsese în oase, ceva, acel ceva care-i sunase adesea în cap ca o alarmă de incendiu, îi spunea că nu e cazul să ceară să fie primit înăuntru. Nu, chiar dacă era frig afară, nu era ceva ce să nu poată suporta.
Îşi culese bagajele. Nu era cazul să le cerceteze pentru a vedea dacă-i lipseşte ceva. Și, chiar dacă i-ar fi lipsit ceva, mai conta?
Se îndreptă spre maşină, privind din cînd în cînd în urmă. Brusc, hotelul se scufundă în întuneric. Se stinseră chiar şi becurile care însufleţeau firma.
— *Dobroe utro*[2] [2]…
Vocea puternică, cu tonalitate de bas şi un pronunţat accent slav îl făcu să tresară.
— Bună dimineaţa…
În sfîrşit, un rus care vorbea cu accent rusesc. Revenise cu picioarele pe pămînt?
Lîngă maşina lui fusese tras un camion de remorcare, un vechi GAZ rusesc. Un individ mătăhălos, cu umeri largi şi o căciulă care-i acoperea trăsăturile stătea rezemat de botul pătrăţos al camionului.
— American? întrebă individul, îndreptînd spre el un braţ cît un trunchi de copac.
— Da… Vorbeşti englezeşte?
— Da, am lucrat trei ani în Anglia, *diadia*[3] [3]. Ştiu cîte ceva…
Ştia destul de multe, numai accentul îl trăda.
— Am venit să-ţi ridic maşina. Se pare că ai nevoie de un mecanic…
— Desigur, aprobă Wesley, bucuros. Te-au chemat ei?
Arătă cu capul spre hotel, a cărui siluetă începea să se contureze din ce în ce mai precis sub primele raze ale soarelui.
— Ei?!…
Da, ei…
— Oamenii de la hotel…
Uriaşul nu răspunse imediat. Îşi făcu de lucru puţin cu cîrligul de remorcare, apoi verifică tabla caroseriei.

— Oamenii de la hotel?
În ciuda accentului slav, simţi în glasul uriaşului o doză sănătoasă de neîncredere. Poate că şi teamă.
— Da…
— Treceam prin zonă, spuse uriaşul. Am fost chemat să ridic o maşină accidentată la vreo cîţiva kilometri de aici, dar se pare că cineva a avut chef de glume în dimineaţa asta. Oricum, *diadia,* norocul tău. Cînd am văzut maşina ta aici, am crezut că e rabla după care am fost pus pe drumuri, dar, după cîte se vede, nu pare avariată. Tocmai eram gata să plec cînd te-am auzit venind.
— Are ceva probleme la motor, nu vrea să pornească…
— Dacă are, într-adevăr, vro' defecţiune, o să-i dau de capăt. Dar nu cred că e asta…
— Dar ce are?!…
— Să plecăm de aici, spuse rusul dintr-o dată foarte agitat.
— Da, să plecăm…
Îl ajută să se urce în cabina inconfortabilă, mirosind puternic a motorină şi ulei hidraulic. Mecanicul răsuci cheia în contact, iar motorul porni cu un zgomot tunător.
— Ce e cu hotelul ăsta? riscă Wesley o întrebare.
— Hotelul ăsta?! cîrîi uriaşul. *Diadia,* nici măcar nu ai idee pe lîngă ce ai trecut.
— Adică?!… Am stat noaptea asta acolo, am stat de vorbă…
— Nu e nici un hotel acolo, *diadia.* Şi nici nu a fost vreodată. Nu ştie nimeni ce este acolo, dar, indiferent ce o fi, ai scăpat cu viaţă.
— Dar e un hotel, protestă americanul.
— Hotel?! Priveşte!…
Soarele răsărise pe jumătate, iar razele lui scăldau în tonuri rubinii ruinele de piatră.

---

[1] [4] Prînz gratuit (rus.)
[2] [5] Bună dimineaţa (rus)
[3] [6] Unchiule (rus)